## Smirnov (Tirat 1)

**Oyunun Adı:** Ayı
**Yazar:** Anton Çehov
**Çeviren:** Yılmaz Gruda

**SMİRNOV** – Para işlerini düşünemeyecek durumdaymış. Laf! (Taklit eder) "Kocam öleli tam yedi ay oldu! Hıh! Bana ne? (Arkasından bağırır) Bu faiz ödenecek mi, ödenmeyecek mi bankaya? Sana basit bir soru soruyorum: Bu para ödenecek mi, ödenmeyecek mi? Yok, kocan ölmüşmüş, yok durumun kötüymüş, yok kâhyan bilmem nereye gitmişmiş, yok şu, yok bu! Bana ne bütün bunlardan! Ha? Ne yapmamı istiyorsun? Kendimi kaldırıp atayım mı bir yerlerden? Kafamı duvarlara mı vurayım? Bir balona mı binip kaçayım? Öteki borçlu heriflerden haberin yok senin! Gruzdeff'e gittim, evde yok. Yoroşeviç'e baktım, herif bir yerlere saklanmış, Kuritsin'i buldum. Öyle kavga ettik ki, herifi pencereden aşağı attım. Listemdeki herkese gittim, metelik bile alamadım. Sonra size geldim – Allah kahretsin – bu benzetmeyi bağışlayın, umurunuzda bile değil. (Yavaşça kendi kendine) Tabii, kabahat bende! Hepsine yüz verdim, gerçek bu! Fakat gösteririm onlara! Buna da! Parayı alıncaya kadar burada oturacağım. (Öfkeyle titrer) Öfke içindeyim. Hem de öfkenin dikâlâsı. Bütün sinirlerim tepeden tırnağa kadar ayakta. Nefes alamıyorum. Bayılacağım herhalde… (…) Han'fendi hastalanmış! Kimseyi görmek istemiyormuş! İyi, beni ister görsün, ister görmesin, ama ben buradayım. Paramı verinceye kadar da buradan ayrılmayacağım. Bir hafta boyunca hasta olsan, bir hafta boyunca buradayım! Bir yıl hasta olsan, bir yıl! Bana o dul kadın numaralarını, talebe kız gülücüklerini yutturamazsın! Bilirim o gamzeleri, gülücükleri ben! (Pencereden bağırır) Semyon, çöz atları! Burada kalıyorum. Söyle atlara yulaf versinler. Evey yulaf, aptal herif, ne sandın? (Pencereden çekilir) Ne aksilik! Aksiliğin dikâlâsı! Dün gece hiç uyuyamadım. Bugün de hava cehennem sanki. Bir Allahın belası da çıkıp para vermedi. Bu yaşlı eksik etek de "havam yok diyor… Başım ağrıyor. Nerde şu… (Bardağı diker, fışkırtır) Puuuh! Su!… (…) (Smirnov oturur. Üstüne başına bakar) Off! Şu halime bak. Biri tüy dikse üstüme bari! Yıkanmamış, taranmamış, tıraşsız; yeleğim samana batmış, üstüm başım toz içinde. Küçük hanımefendi beni eşkıya falan sanmıştır herhalde. (Esner) Sanırım bu halle salona girmek pek yakışık almadı, ama umurumda bile değil, alacaklıyım. Yani en hoşlanılmayan misafir; ölümden sonra…